

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625721840/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

forsikkrede, at nu først ved denne Musik forstod hun Kjæmpevisen.

Clara var traadt hen til Claveret, lagde sin Haand paa det, de to smukke Øine saae ham ind i hans, der laa Musik i hendes Ord; Kammerjunkeren blev endnu mere rød, men slog ikke Øinene ned; Musikken var hans Verden, den ombrusede ham endnu, og paa et Ord af *Clara* klang lette Dandsemelodier.

»Bravo!» raabte Grev *Frederik*; »Bravo!» gjentog *Herman* og *Holger*, men det var *Frederik*, som dansede rundt med den svævende, livsfriske Pige. — »Her ere Damer endnu!» raabte han i Dandsen, men kun Krigsraadinden var den Eneste, der lod sig bevæge; hun førtes af Grev *Holger*.

Manufacturen havde taget Plads ved Claveret og betragtede den Spillendes magre, bevægelige Ansigt; det fik under Musikken et eget sjælfødt Udtryk; Claveret og Menneske syntes som voxede sammen, Tonerne havde her, ligesaa sikkert som Blodet, deres Gang gennem Hjertet. I Kammerjunkeren syntes at være noget Mere, end hans Omgivelser her forstode; det var idetmindste Manufacturens Tanke. Nu betragtede han de Dandsende og ogsaa han fandt *Clara* smuk; han sammenlignede hende med sin Brud, *Caroline Heimeran*, og skulde han da høit og ærligt have udtalt sin Tanke, da var den: »hende her er det en Lyst at see paa! men der er endnu en anden Skjønhed, Aandens, der er en anden endnu varigere, Ungdomslunets, og begge disse have min Brud. *Caroline* er smukkere!» Det var nu Elskeren, som dømte.

Baron *Herman* traadte i Grev *Frederiks* Sted i Dandsen, thi *Clara* forsikkrede, at hun kunde holde ud at dandse hele Livet igjennem. »Og jeg i Evigheden med!» sagde *Herman*, og underholdt vist sin Dame fortræffeligt, thi hun lo høit, lo saa hun ikke kunde dandse; der var en Snakken, en Støien, og under denne udbad Admiralinden sig Ouverturen til »*Califfen i Bagdad*»; den laa paa Claveret og bruste nu fra Strengene, medens Conversationen begyndte, først hvidskende, siden høiere; man gik, man kom, og da Musikstykker endte, begav man sig til Theebordet i Sideværelset. Kammerjunkeren blev tilbage, fordybet i Phantasier, indtil Grev *Frederik* slog ham paa Skulderen og sagde: »nu skal De hvile og vi med.»